

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Brtníkem, advokátem se sídlem Dr. Šmerala 6, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem Prokešovo nám. 8, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2007, č. j. 22 Ca 157/2006 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2007, č. j. 22 Ca 157/2006 - 57, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 3. 2006, č. j. Vnitř./5130/2005, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Ostrava – Jih ze dne 16. 6. 2005, č. j. OVV/1988/matr./2005, o nevyhovění žádosti stěžovatele a V. P. o dodatečný zápis jeho narození do matriční knihy narození podle § 10 odst. 1 a § 48 zákona č. 301/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o matrikách“) a podle § 14 vyhlášky č. 207/2001 Sb., kterou se provádí zákon o matrikách, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud se ztotožnil s názorem magistrátu v tom, že stěžovatel byl povinen prokázat místo a datum narození, avšak své důkazní břemeno neunesl. Napadené správní rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rámci žalobních bodů krajský soud přezkoumal a dospěl k závěru, že magistrát dostatečným a zákonným

způsobem zjistil skutkový stav věci. Důkazy byly v rozhodnutí podrobně popsány a magistrát je hodnotil v souladu s § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) logicky, přiléhavě a přezkoumatelným způsobem a přihlédl přitom ke všemu, co bylo v řízení zjištěno. Krajský soud poukázal zejména na to, že zamítavé rozhodnutí magistrátu se neopírá o rozpory ve výpovědích svědků, ale o údaje uvedené matkou stěžovatele v dotaznících k žádostem o udělení státního občanství. V obou dotaznících matka uváděla místo narození stěžovatele v Německu. Významná je dále skutečnost, že stěžovatel vystupoval pod různými jmény a také to, že všichni svědkové, s výjimkou J. M., jsou blízcí rodinní příslušníci, takže není vyloučeno, že chtějí svými tvrzeními stěžovateli napomoci. Krajský soud také poukázal na to, že není zřejmé, z jakého zdroje má svědek J. M. poznatky, o kterých vypovídal. Jeho tvrzení o tom, že V. P. emigrovala až v roce 1974 nebo 1975, je v rozporu s jejím tvrzením o emigraci v roce 1969. K návrhu důkazu spisem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 3 To 71/2007 krajský soud uvedl, že přezkoumává napadené správní rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s. a zopakovat nebo doplnit důkazy může jen podle § 77 s. ř. s., protože není další instancí správního řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V kasační stížnosti poukázal na to, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno datum jeho narození, tj. X, i skutečnost, že jeho matkou je V. P. Pokud jde o tvrzené místo narození, tj. O. – V., tak tato skutečnost byla potvrzena několika svědky a jejich odpovědi shledal stěžovatel věrohodnými, logicky do sebe zapadajícími, a pokud jde o případné soudem konstatované rozpory, ty jsou pro celkové posouzení věrohodnosti drobné a nevýznamné. Domníval-li se krajský soud, že jde o rozpory zásadní, měl jejich věrohodnost prověřit výpověďmi dalších svědků tak, jak stěžovatel navrhoval, a to zejména svědka J. M., popř. spisem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 3 To 71/2007, který obsahuje výpověď svědka L. S., jenž se rovněž vyjádřil k době a místu narození stěžovatele. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z předloženého vyplývá, že dne 24. 3. 2005 požádal stěžovatel do protokolu správní úřad I. stupně o dodatečný zápis jeho narození do matriky, protože nevlastní žádné doklady, přičemž se narodil dne X v O. – V., V. 35. Jeho matka V. P., dříve K., emigrovala ještě před jeho narozením, zpět do Československa se vrátila těhotná na falešné dokumenty, doma porodila a poté opět opustila Československo. Zapsat do matriky stěžovatele nenechala, chtěla ho jen pokřtít, ale to se nepodařilo a dotyčný farář už nežije. Dále předložil čestné prohlášení M. S. (sestra jeho matky), P. K. (babička stěžovatele) a E. K. (sestra matky stěžovatele) a záznam Policie ČR Rozvadov o sdělení podezření ze dne 8. 3. 2005, kde stěžovatel uvádí své příjmení L., což je podle něj romská varianta jeho příjmení. V Rozvadově jej Policie ČR zadržela, když chtěl překročit dne 8. 3. 2005 hranici do Německa s polským pasem na jméno D. S. V žádosti o udělení českého občanství matka stěžovatele V. P. dne 14. 10. 1999 uvedla, že stěžovatel se narodil v Německu v roce X (s

tím, že celé datum ani místo narození si nepamatuje) a má německé státní občanství a že na území Československa se zdržovala od 15. 4. 1966 a v roce 1967 se vystěhovala s rodiči do SRN. V žádosti o povolení trvalého pobytu dne 9. 9. 1999 uvedla, že její syn M. se narodil v roce X. Dne 25. 3. 2005 byl se stěžovatelem a svědky P. K., V. P., M. S. a E. K. sepsán protokol o ústním jednání. P. K. na dotaz, kolik má dcera V. dětí uvedla, že neví, asi pět nebo šest. Na dotaz, zda zná stěžovatele odpověděla: „Je to můj synek“. Dále uvedla, že přestříhla pupeční šňůru a že křtiny stěžovatel měl. V. P. uvedla, že stěžovatel je jejím jediným dítětem, chodil do cikánské školy, ale žádné vysvědčení neměl, protože pořád cestovali. Podle znaleckého posudku o imunohematologickém vyšetření ze dne 1. 4. 2005 může stěžovatel být syn V. P. Dne 15. 4. 2005 sdělila Policie ČR magistrátu, že V. K. (později P.) opustila republiku ilegálně do Francie v roce 1969. V dotazníku k udělení českého občanství uvedla V. K. (později P.) dne 30. 10. 2000, že má tři děti, jedním z nichž je M. L., nar. X v Německu, který má německé občanství, s tím, že si nepamatuje přesné datum a místo narození svých dětí. K pobytu uvedla, že v Československu pobývala od roku 1958 do roku 1968, pak pobývala v Německu. Trvalý pobyt má povolen v České republice od 21. 9. 1999, předtím pobývala v Německu. Dne 9. 6. 2005 se stěžovatel seznámil se správním spisem a neměl k němu žádné připomínky. Proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o zápis do matriční knihy narození podal stěžovatel odvolání. Protože v dopise ze dne 12. 9. 2005 stěžovatel uvedl, že má v Německu manželku a děti, vyzval jej magistrát k doložení oddacího listu a rodných listů dětí. K tomu stěžovatel sdělil, že chodil s jednou ženou, která má dvě děti, ale poté, co se dozvěděla, že za ní stěžovatel nemůže do Německa odjet kvůli probíhajícímu správnímu řízení, řekla, že s ním už nebude žít a našla si jiného přítele. Ze sdělení Policie ČR ze dne 17. 8. 2005 se podává, že obdržela prostřednictvím Interpolu sdělení z Wiesbadenu, že podle otisků prstů evidují stěžovatele jako osobu jménem M. L. nar. v Itálii dne X a evidovanou v souvislosti s trestným činem zneužívání dokladů u policie Frankfurt a rovněž jako osobu jménem S. H., nar. X ve státě Massachussetts v USA, evidovanou u policie Detmold v souvislosti s trestným činem podvodu. Magistrát ověřil, že matka stěžovatele nebyla v roce 1973 vězněna a neměla trvalý pobyt na adrese V. 35, O. – V. Na této adrese byla k trvalému pobytu přihlášena její matka P. K. od 4. 5. 1987 do 2. 10. 2002. Dne 29. 11. 2005 byl vyslechnut policejní komisař J. M., který vypověděl, že rodinu K. zná velmi dobře ze své předchozí pracovní činnosti v komisi pro děti a mládež a z práce u policie. Potvrdil, že v 70-tých letech na adrese V. 35 bydleli K. a S. včetně M. S., E. K. a V. K. Asi v roce 1972 dostali požadavek na zadržení V. K. za krádež, ale nepodařilo se ji zadržet, přičemž měli poznatky, že byla těhotná. Nějaké děti se v tom domě narodily, ale svědek nemohl potvrdit kdo. V roce 1975 se V. K. objevila v zahraničí. Mimo území republiky si vzala olašského Roma jménem L. K dotazu, zda se mohla matka stěžovatele vrátit z emigrace v roce 1973, porodit a odjet zpět do zahraničí, uvedl, že určitě ne, protože se musela zdržovat na území Československa a pokud je mu známo, emigrovala až v roce 1974 nebo 1975 i s dítětem. Podle protokolu sepsaného téhož ze dne uvedla V. P., že její děti J. (má 20 let) a D. (má asi 27 let) se narodily v USA v Chicagu, které mají rodné listy a že otec stěžovatele zemřel před 14 lety v Hamburku. Téhož dne byla vyslechnuta i E. K., která uvedla, že si nepamatuje, zda došlo k uváděnému porodu ve dne nebo v noci, ani kdo pomáhal dítě ošetřit, jen to, že pupeční šňůru přestříhla matka a porod probíhal normálně. Podle sdělení generálního konzulátu České republiky v Bonnu nebyli M. K. ani V. K. nikdy přihlášeni v Německu k pobytu a podle evidence bydleli 14. 3. 1991 jeden den v hotelu. Policejní prezidium ČR sdělilo, že od požadovaných států (USA, SRN, Francie, Itálie a Polsko) neobdrželi žádnou informaci o

tom, že by měli ke stěžovateli a jeho místu narození jakékoliv poznatky. Podle sdělení Městského ředitelství Policie ČR byly policejními orgány vyčerpány všechny možnosti, které by vedly ke zjištění pravé totožnosti a místu narození stěžovatele.

Podle ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

K dokazování je podle ustanovení § 34 odst. 1, 2 správního řádu možné použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Důkazy jsou zejména výslechy svědků, znalecké posudky, listiny a ohledání.

V dané věci provedly správní orgány rozsáhlé dokazování za účelem prokázání, zda stěžovatel je osobou jménem M. K., narozenou dne X v O.– V. na ulici V. č. 35, které hodnotily v souladu s ustanovením § 32 odst. 5 správního řádu, a to každý zvlášť a všechny v jejich vzájemné souvislosti. Stěžovatel sice v žalobě, v podstatě shodně jako v kasační stížnosti, namítal (jednalo se o jediný stížní bod) nedostatečně zjištěný skutkový stav, ale nenavrhoval žádné další důkazy, které by již nebyly provedeny v průběhu správního řízení a ani nijak nekonkretizoval, v čem spočívá nedostatečně zjištěný skutkový stav. V podstatě pouze polemizoval s hodnocením provedených důkazů. Krajský soud proto vzhledem k obsahu žaloby naplnil požadavky soudního přezkumu správního rozhodnutí a nelze mu vytknout, že by řízení před ním vykazovalo vady spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, jak namítá stěžovatel. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že rozsudek krajského soudu je limitován ustanovením § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., podle které soud přezkoumá napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů. S ohledem na dispoziční zásadu, kterou je přezkumné řízení ve správním soudnictví ovládáno, předurčuje rozhodujícím způsobem obsah a kvalita žaloby výsledek soudního řízení.

Stejně tak ani v kasační stížnosti v podstatě nic konkrétního, kromě nepodloženého tvrzení, že bylo prokázáno datum a místo jeho narození a bagatelizování rozporů v provedeném dokazování, krajskému soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nevytýkal.

Z důvodů výše uvedených je kasační stížnost nedůvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu

s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu